

et væsentligt bidrag til gennemførelse af FN's vigtigste opgave: at bevare international fred og sikkerhed, besluttede Belgien i sommeren 1971 at tage skridt til at få spørgsmålet om videnskabelig fredsforskning optaget på dagsordenen for 26. generalforsamling med sigte på vedtagelsen af en resolution, hvori generalsekretæren blev anmodet om hvert andet år at udarbejde en rapport om den videnskabelige fredsforskning, der gennemføres på såvel nationalt som internationalt niveau.

II. Behandlingen i plenarforsamlingen.

Dagsordenspunktet blev færdigbehandlet i eet møde i plenarforsamlingen den 14. december 1971. I debatten deltog Belgien, Burundi, Holland, Jugoslavien, Norge og Sovjetunionen.

Belgien redegjorde i sit indlæg for fredsforskningens udvikling og baggrunden for det belgiske initiativ. Det fremhævedes i denne forbindelse, at FN ikke stod fremmed over for denne videnskab. En række FN-organer, såsom FN-sekretariatets afdeling for politiske spørgsmål, UNESCO og UNITAR havde således allerede beskæftiget sig med problematikken. Yderligere havde en lang række institutioner verden over efterhånden samlet en betydelig viden om emnet, der imidlertid ikke altid var blevet tilfredsstillende udnyttet. Det var på ingen måde hensigten at foreslå, at FN som organisation skulle engagere sig direkte i fredsforskningen. FN skulle alene indsamle og informere om de resultater, der var opnået på fredsforskningens område.

Burundi, Holland og Jugoslavien gav alle udtryk for støtte til det belgiske initiativ.

Sovjetunionen på sin side gik imod det belgiske initiativ, bl. a. under henvisning til, at man måtte betvivle generalsekretærens kompetence til overhovedet at beskæftige sig med emnet. Yderligere havde man fra sovjetisk side betænkeligheder ved sagens finansielle aspekter.

III. Resolutionsforslaget.

Sammen med de øvrige nordiske lande deltog Danmark aktivt i de konsultationer, der fandt sted i sommerens og efterårets løb med henblik på at udarbejde et resolutions-

forslag, der kunne vedtages med stor majoritet og helst enstemmigt.

Modstanden mod resolutionsforslagets udformning udgik i første række fra Sovjetunionen og de østeruropæiske lande, der allerede på dette tidspunkt henviste til, at man måtte betvivle generalforsamlingens og generalsekretærens kompetence til overhovedet at beskæftige sig med emnet. Fra sovjetisk side hævdedes det, at fredsforskning berørte spørgsmålet om international fred og sikkerhed, som hørte under sikkerhedsrådets kompetence.

Efter at det var lykkedes at nå frem til en formulering, som skulle tilsikre, at den rapport, som generalsekretæren blev anmodet om at udarbejde, alene indeholdt et neutralt resume af foreliggende arbejder inden for fredsforskningen, opnåede Belgien tilsagn fra Rumænien og Jugoslavien til at være medforslagsstillere og fik yderligere den opfattelse, at Sovjetunionen og de øvrige østeuropæiske lande ville støtte forslaget.

Belgien fremlagde herefter sammen med Burundi, Canada, Danmark, Finland, Ghana, Holland, Indonesien, Irland, Iran, Jugoslavien, Libanon, Mexico, Norge og Rumænien resolutionsforslaget, hvorefter generalsekretæren blev anmodet om hvert andet år at udarbejde en informativ rapport om de videnskabelige arbejder, som udføres af nationale og internationale, guvernementale og ikke-guvernementale, offentlige og private institutioner inden for fredsforskningen.

Beklageligvis fandt Sovjetunionen og de øvrige østeuropæiske lande bortset fra de to medforslagsstillere at måtte stemme imod forslaget. Forslaget blev vedtaget den 14. december 1971 med 59 stemmer for, 7 imod, medens 3 lande (Dahomey, Togo og Sydeuropa) afstod. (Res. 2817 (XXVI)).

Kinas repræsentation i FN.

(Dagsordenens punkt 96).

Ved afslutningen af behandlingen af dagsordenens punkt 93: „Genoprettelse af Folkerepublikken Kinas lovmæssige rettigheder i FN“ den 25. oktober 1971 besluttede plenarforsamlingen ikke at tage dette dagsordenspunkt op til behandling.